

Arrest

nr. 64 510 van 7 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GAKWAYA, die loco advocaat M. BANGAGATARE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Russisch staatsburger, van Tsjetsjeense origine en woonachtig in Grozny sinds 1998 toen u traditioneel huwde met R.(...) B.(...) A.(...), met wie u één dochter M.(...) R.(...) A.(...) (O.V. 6.692.175) heeft.

Als Russische troepen in september 1999 Grozny bombarderen, vlucht u samen met uw man de stad uit naar Ingoesjetië. Daar blijft u tot juli 2002 als vluchteling, eerst in Nazran en later in Nesterovskaja. Een maand nadat u in Ingoesjetië toekomt, gaat uw man terug naar Tsjetsjenië en komt u pas opnieuw opzoeken in Ingoesjetië in 2001. Hij vertrekt echter weer en komt u eind juni 2002 nog eens opzoeken. Tijdens een van zijn bezoeken verneemt u dat hij zich in de bergen bij de rebellen heeft aangesloten om zijn twee broers (D.(...) en R.(...) A.(...)) te wreken die door de Russen in 1995 gedood waren bij gevechten in Bamut (Tsjetsjenië).

Vanaf uw thuiskomst woont u bij de moeder van uw man in Grozny. Af en toe (i.e. een paar keer per jaar) komt uw man u thuis 's nachts in het geheim opzoeken. Tijdens die sporadische bezoeken geeft hij u geld waarmee u kan overleven. Hij vertelt u echter nooit waar hij concreet mee bezig is, alleen dat hij zich met anderen in de bergen bevindt.

Op 21 maart 2003 wordt uw dochter M.(...) A.(...) geboren. Zij draagt uw naam omdat u haar niet kon aangeven op de naam van uw man. Op 27 februari 2006 overlijdt uw schoonmoeder. Sindsdien woont u alleen met uw dochter. In 2009 komt een zekere A.(...) u in naam van uw man geld brengen. Hij zal u op 17 mei 2010 een laatste keer bezoeken. In dit anderhalf jaar komt uw man zelf niet bij u langs.

Op 16 februari 2010 wordt u een eerste keer onofficieel meegenomen door mensen van – naar u vermoedt – de MVD. Ze stellen vragen over de verblijfplaats en activiteiten van uw man en laten u diezelfde dag gaan. Vanaf dan merkt u hoe u meermaals op straat achtervolgd wordt door een auto met geblindeerde ruiten, maar u weet niet wie de inzittenden zijn. Op 18 mei 2010, een dag na A.(...) laatste bezoek, wordt u door de mensen van de MVD een tweede keer meegenomen, geslagen en verhoord over uw man. Tijdens die arrestatie wordt uw intern Russisch paspoort afgenomen. De volgende dag wordt u vrijgelaten. Op 8 juni 2010 's nachts komt uw man u na anderhalf jaar opnieuw thuis bezoeken. Hij blijft maar een halfuur en kort na zijn vertrek wordt u een derde keer meegenomen door de MVD. Volgens u had uw buurvrouw S.(...) A.(...) u verklikt omdat u eens tegen haar had geklaagd over het gedrag van haar kleinzoon. Bij de MVD wordt u een aantal dagen vastgehouden. Tijdens de ondervragingen, op 12 juni 2010, wordt u zodanig geslagen dat u bewusteloos raakt en wakker wordt in een ziekenhuis. Daar wordt u bewaakt maar in de nacht van 15 juni 2010 slaagt u erin te ontsnappen met behulp van een verpleegster Z.(...) en uw schoonbroer I.(...) B.(...) K.(...).

Onmiddellijk na uw ontsnapping uit het ziekenhuis verlaat u Tsjetsjenië met uw dochter en schoonbroer. Hij brengt u met de auto naar Kiev waar u drie maanden zal blijven. Op 20 september 2010 verlaat u Kiev en reist verder naar België, verstoopt in een minibus, waar u op 22 september 2010 aankomt en diezelfde dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een originele tijdelijke identiteitskaart van de Russische Federatie, een origineel in Grozny opgesteld medisch attest en een in België opgesteld psychologisch attest.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaarde dat u uw land van herkomst verliet uit vrees voor uw leven omdat de autoriteiten u ervan verdenken op de hoogte te zijn van waar uw man zich bevindt en welke activiteiten hij ontplooit bij de rebellen (CGVS p. 7).

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Zo legt u geen enkel begin van bewijs voor met betrekking tot essentiële elementen van uw asielaanvraag en legt u hierover eveneens incoherente verklaringen af. Zo verklaart u dat de geboorteakte van uw dochter M.(...) A.(...) (geboren in Grozny op 21 maart 2003) in beslag werd genomen tijdens uw tweede arrestatie van 18 mei 2010. Omtrent deze geboorteakte legt u echter tegenstrijdige en vage verklaringen af (CGVS p. 3-4). U verklaart immers dat uw dochter niet de naam van uw man draagt omdat jullie niet getrouwd zijn en omdat hij in 1999 naar de bergen vertrok om er als rebel te gaan strijden. U verklaart echter ook dat u in het ziekenhuis een medisch attest kreeg waarmee u bij de autoriteiten een geboorteakte ging ophalen en stelt tweemaal dat op deze twee documenten de naam van uw man stond. Gevraagd of u bij het verkrijgen van deze geboorteakte dan geen

problemen ondervond, antwoordt u "dat herinner ik mij niet" hetgeen weinig aannemelijk is. Hierna stelt u dat u geen problemen had en onmiddellijk daarop zegt u "nu weet ik het. Die naam van de vader in de geboorteakte was R.(...) A.(...) in plaats van R.(...) A.(...). Omdat we niet officieel getrouwd waren, hadden ze (i.e. de lokale ambtenaren bij de geboortedienst) hem mijn naam gegeven". Bij verdere confrontatie met uw aanvankelijke verklaring dat de naam van uw man op deze documenten was vermeld, stelt u zich niet meer ter herinneren of de naam van de vader op het medisch attest van het ziekenhuis stond. Als u op uw aanvankelijke verklaringen gewezen wordt, stelt u dat u de vraag niet begrepen had en dat u dacht dat de bevraging over uzelf ging. Deze motivering kan echter niet worden aanvaard aangezien uit het gehoor voor het Commissariaat-generaal overduidelijk blijkt dat de vragen betrekking hadden op uw man ("stond de naam van uw man op het attest van het ziekenhuis / geboorteakte?") en dat uit uw verklaringen zelf uitdrukkelijk blijkt dat u toen antwoordde op vragen betreffende uw man ("...de naam van de vader stond in haar geboorteakte"). Uiteindelijk verklaart u dat er geen naam van de vader op het medisch attest stond omdat u geen document van uw man had. De vaststelling dat u dergelijke incoherente verklaringen aflegt over documenten en het al dan niet vermeld zijn hierop van uw man die als rebel in de bergen streed, ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast verklaart u dat u sinds 2005 tot aan uw vertrek een uitkering kreeg van een overheidskantoor omdat uw man als spoorloos opgegeven was (CGVS p. 15-17). Echter, u legt geen enkel begin van bewijs voor van deze sociale uitkering of van het feit dat de lokale overheid uw echtgenoot als vermist beschouwt. In dit opzicht is het bovendien bijzonder opmerkelijk dat de Tsjetsjeense overheid financiële steun zou verlenen aan de vrouw van een door de autoriteiten gezochte rebel, te meer omdat u zich bij het afhalen van het geld moest identificeren met uw paspoort.

Tenslotte verklaart u dat u na het uitbreken van de tweede Tsjetsjeense oorlog in september 1999 samen met uw man naar Inghoesetië vluchtte waar u bleef tot juli 2002. U kreeg er een document waardoor u het officiële statuut van vluchteling werd toegewezen en een uitkering en voedselhulp kreeg. Op de vraag waar het document nu is, antwoordt u 'ik heb het niet bewaard'. Als u gevraagd wordt wat u ermee gedaan heeft, antwoordt u 'ik weet het niet. Misschien ligt dat ergens thuis' (CGVS p. 5 & p. 12-13).

Concluderend kan gesteld worden dat bovenstaande elementen ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder dient geoordeeld te worden dat u onaannemelijk vaag blijft over een aantal essentiële elementen uit uw asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen in Tsjetsjenië verder ondermijnd wordt. Zo verklaart u dat de twee broers van uw man omgekomen zijn in 1995 maar kan u niet specificeren wanneer precies dat was en weet u niet hoe ze zijn overleden. Ook al verklaart u de twee broers nooit gekend of gezien te hebben, is dit niet afdoende om uw onwetendheid te rechtvaardigen. Immers, gezien hun dood de reden was voor uw man om zich bij de rebellen aan te sluiten (waaruit ook uw eigen problemen voortvloeiden) en gezien uw man en schoonmoeder u over de broers vertelden, kan van u redelijkerwijs verwacht worden hierover beter geïnformeerd te zijn (CGVS p. 13).

Ook verklaart u niets te weten over A.(...), de man die in naam van uw man ongeveer vier keer geld kwam brengen tussen 2009 en 17 mei 2010, hoewel u die man uitnodigde om thee te drinken bij u. U zegt niet te hebben gevraagd aan A.(...) waar uw man was omdat u op voorhand wist dat hij geen antwoord zou geven (CGVS p. 15). Nochtans kan redelijkerwijs van u verwacht worden dat u via de persoon die de enige link is tussen u en uw man en die bij u thuis geld kwam afgeven (i.e. A.(...)), meer informatie probeert te achterhalen van de activiteiten en verblijfplaats van uw man.

Tenslotte verklaart u dat een verpleegster en uw schoonbroer I.(...) K.(...) (de echtgenoot van uw zus) u hielpen ontsnappen uit het ziekenhuis op 15 juni 2010. Uw schoonbroer wachtte buiten op u in de auto. Hij bracht u van daaruit rechtstreeks naar Oekraïne met de auto. U heeft echter geen idee hoe uw schoonbroer daar plots terecht kwam en weet niet concreet hoe hij uw ontsnapping had geregeld (CGVS p. 9 & p. 18-19). Het is bijzonder vreemd dat u hiervan niet op de hoogte bent, aangezien u verklaart dat I.(...) u naar Oekraïne voerde en dat u nog één à twee keer per maand contact heeft met zijn echtgenote, zijnde uw zus (CGVS p. 4).

Bovendien verklaart u dat u sinds uw vertrek uit Tsjetsjenië geen nieuws vernomen heeft over uw man. In dit verband is het hoogst opmerkelijk dat u tweemaal verklaart niet te vragen aan uw zus of er nieuws is over uw man als u met haar contact heeft (CGVS p. 19). Aangezien u uw land verlaten heeft omwille van de problemen van uw man, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u pogingen onderneemt om zich over zijn situatie in te lichten. Eveneens kan van een asielzoeker verwacht worden dat hij/zij alle mogelijke stappen onderneemt om bijkomende bewijzen te bekomen, te meer omdat u verklaart nog contact te hebben met uw familie in Tsjetsjenië (CGVS p. 4). Het manifest gebrek aan interesse die u vertoont in de nasleep van de door u ingeroepen feiten, relativeert niet alleen op ernstige

wijze de door u ingeroepen vrees, maar brengt eveneens de geloofwaardigheid verder ervan in het gedrang.

Aangaande uw reisroute verklaarde u zonder documenten en op illegale manier gereisd te hebben. Vanaf Oekraïne lag u verstopt in een minibus tussen kartonnen dozen en tassen. U verklaart dat u hoorde hoe de auto 's nachts stopte en dat de deuren opengingen. Iemand scheen met een zaklamp in de ruimte waar u lag. Toch werd u niet ontdekt. Bovendien verklaart u dat u geen afspraken had gemaakt voor het geval u wel ontdekt zou worden (CGVS p. 10). Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone intensieve controles op clandestiene reizigers en illegaal handelswaar alsook strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u zonder enige reisdocumenten het grondgebied van de Schengenzone zou betreden hebben, dat u louter in de minibus verstopt zat tussen kartonnen dozen en tassen maar tijdens de controle ervan niet zou zijn opgemerkt of dat u geen praktische afspraken had gemaakt voor het geval u wel ontdekt zou zijn geweest. Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asiinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw tijdelijke identiteitskaart bevestigt uw identiteit maar heeft geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. Het Russische medische attest toont aan dat u met hoofdwonden in het ziekenhuis verbleef, maar legt geen causaal verband met de door u genoemde problemen. Het Belgische psychologisch attest vermeldt dat voor u farmacologische en psychologische begeleiding noodzakelijk lijken, maar heeft geen bewijskracht tegenover de door u aangehaalde feiten in Tsjetsjenië. Voor wat dit attest betreft kan begrip opgebracht worden voor de eventuele moeilijkheden die u zou hebben (zie opsomming van de symptomen waaraan u zou leiden) doch dit attest is geenszins van die aard dat het de afwezigheid van objectieve bewijsstukken, noch de voormelde tegenstrijdigheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, noch uw gebrek aan interesse in de nasleep van uw problemen, noch uw ongeloofwaardige reisroute, kunnen verklaren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) alsmede van de formele en materiële motiveringsplicht in bestuurshandelingen. Verzoekster is niet politiek actief geweest in haar land van herkomst. Zij legt een begin van bewijs voor, namelijk een originele tijdelijke identiteitskaart van de Russische Federatie, een origineel in Grozny opgesteld medisch attest en een in België opgesteld psychologisch attest. De

verklaringen van verzoekster omtrent de geboorteakte van haar dochter zijn coherent en zonder tegenstrijdigheden. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen gebruikt een misverstand dat plaatsvond tijdens de eerste vijftien minuten van een drie uur durend gehoor om een negatieve beslissing te rechtvaardigen. Verzoekster haalt aan dat het helemaal te begrijpen is dat zij zich niet goed kan herinneren waarom de lokale ambtenaren bij de geboortedienst als vader van haar dochter R.A. noteerden in plaats van R. Adl. en dat het onbegrijpelijk is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat verzoekster ongeloofwaardig is wanneer zij aangeeft een vraag niet goed te hebben begrepen. Verzoekster verwijst naar het gehoorverslag waarin de tolk verklaart dat verzoekster met een accent en heel simpel Armeens spreekt. Een eenmalige verspreking van verzoekster kan niet als een inconsistentie beschouwd worden daar dergelijke misverstanden te verwachten zijn tijdens een gehoor van drie uur, rekening houdend met het gebrek aan Armeens van verzoekster. Men kan bovendien niet spreken van tegenstrijdige verklaringen gelet op het feit dat verzoekster zowel bij het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken gebruik maakte van een tolk. Dergelijke vergissingen zijn te begrijpen en zullen altijd aanwezig zijn in opeenvolgende verklaringen zonder dat men kan spreken van tegenstrijdigheden of incoherenties. Het is niet formeel vereist dat de dader van de vervolging een staatsorgaan of een nationale overheid is. *In casu* is de mogelijkheid en vooral de wil van de statelijke overheden van Rusland om aan verzoekster bescherming te bieden afwezig.

Verzoekster geeft voorts een uiteenzetting over de begrippen “vluchteling” en “redelijke vrees voor vervolging”, verwijzend naar de UNHCR-proceduregids, waarbij verzoekster aanvoert dat “met rede vrees” zowel een objectief als een subjectief element inhoudt, maar dat verzoekster aan beide elementen voldoet. Internationale rapporten tonen aan dat de mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië beneden alle peil is. Dit blijkt ook uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Het is dan ook overduidelijk dat verzoekster, zowel vroeger als nu, onmogelijk een beroep kon doen op de bescherming van de staat waartoe zij behoort. Verzoekster probeerde dit meermaals, maar zonder succes. Zij heeft ook geprobeerd haar problemen te vermijden door zich elders te vestigen, nl. in Ingoesjetië. Deze elementen geven een meer dan duidelijke aanwijzing omtrent de gegrondheid van de redelijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster. De bestreden beslissing is onvoldoende gemotiveerd en houdt geen rekening met alle elementen van de zaak. Het feit dat Tsjetsjenië minder goed georganiseerd is dan België, verklaart waarom verzoekster geen attest kan voorleggen van de uitkering die ze kreeg. Daarnaast is het te begrijpen dat ze het document aangaande de officiële vluchtelingenstatus in Ingoesjetië thuis liet bij haar vertrek uit Tsjetsjenië. Ook het feit dat verzoekster niets weet over A. of haar echtgenoot en hen zo weinig mogelijk vragen stelde voor het geval ze zou opgepakt en ondervraagd worden, is te begrijpen. De bestreden beslissing werd grotendeels opgehangen aan de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, zonder dat verzoekster ooit geconfronteerd werd met deze informatie, die bovendien slechts een beperkt licht werpt op de situatie. Verder onderzoek m.o.o. confrontatie met de ingewonnen informatie was dan ook onontbeerlijk. De bestreden beslissing motiveert daarenboven niet waarom de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beter zou zijn dan de informatie van onder meer Human Rights Watch, Amnesty International of het US State Departement, die een heel andere klok luiden. De bestreden beslissing houdt tot slot geen rekening met de sociale context waarin verzoekster leefde in Tsjetsjenië.

2.2.1. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop gewezen te worden dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekster louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.2.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoeksters asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. De bestreden beslissing steunt onder meer op de bevinding dat verzoekster geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot essentiële elementen van haar asielaanvraag en zij hierover eveneens incoherente verklaringen aflegt. De commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen stelde meer bepaald vast dat verzoekster de geboorteakte van haar dochter niet kon voorleggen en tegenstrijdige en vage verklaringen omtrent dit document aflegde. Verzoekster verklaarde tweemaal dat de naam van haar man zowel op het medisch attest dat zij in het ziekenhuis kreeg bij de geboorte van haar dochter, als op de geboorteakte die zij bij de autoriteiten ging ophalen, stond. Op de vraag of verzoekster geen problemen ondervond bij de autoriteiten bij het ophalen van de geboorteakte, antwoordde verzoekster vooreerst dat ze zich dat niet herinnert om daarna te verklaren dat ze geen problemen heeft ondervonden. Omdat ze niet officieel gehuwd waren, hadden de lokale ambtenaren bij de geboortedienst haar echtgenoot onder haar naam ingeschreven op de geboorteakte. Wanneer opnieuw gevraagd werd of de naam van verzoeksters man op het ziekenhuisattest staat, herinnerde verzoekster het zich niet meer.

Verzoeksters argumentatie is echter niet bij machte om deze concrete vaststellingen te weerleggen of te verschonen. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster zich in eerste instantie aldus niet kon herinneren of zij bij het verkrijgen van de geboorteakte problemen ondervond en dat zij ter verklaring van het gegeven dat zij uiteindelijk geen problemen heeft ondervonden aangaf dat de ambtenaren haar naam aan de vader van het kind hadden gegeven omdat zij niet officieel gehuwd waren. Verzoeksters argument *dat het helemaal te begrijpen is dat zij zich niet goed kan herinneren waarom de lokale ambtenaren bij de geboortedienst haar naam aan de vader van het kind hebben gegeven*, vindt aldus geen grondslag in het administratief dossier. De stelling dat verzoekster de vraag niet goed heeft begrepen kan evenmin ter verschoning dienen. Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoekster de vragen wel degelijk begreep en op een correcte manier beantwoordde. Zo werden tijdens het gehoor de vragen of de naam van verzoeksters man in het attest van het ziekenhuis staat en de vraag of zijn naam zowel in het attest van het ziekenhuis als in de geboorteakte staat, door verzoekster beiden met "ja" beantwoord (stuk 4, gehoorverslag CGVS 14/01/2011, p. 3-4). Wanneer daarna gevraagd wordt of de naam van haar man op het ziekenhuisattest staat, antwoordt verzoekster dat zij zich dat niet herinnert (stuk 4, gehoorverslag CGVS 14/01/2011, p. 4). Bij confrontatie met de tegenstrijdigheden stelt verzoekster dat zij het niet begrepen had (stuk 4, gehoorverslag CGVS 14/01/2011, p. 4). Op de vraag waarom verzoekster wel weet dat haar eigen naam op dat attest staat maar twijfelt of de naam van haar man daar ook op staat, antwoordt verzoekster dat de naam van haar man niet op het medisch attest staat omdat ze geen document van hem had (stuk 4, gehoorverslag CGVS 14/01/2011, p. 4). De incoherentie in de verklaringen van verzoekster wordt niet weerlegd. Verzoekster wierp bovendien pas op dat zij de vraag niet begrepen had wanneer zij gewezen werd op de tegenstrijdigheid in haar verklaringen. De ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas vloeit daarenboven ook niet voort uit het feit dat zij opwierp een vraag niet goed begrepen te hebben, maar uit de incoherentie van haar verklaringen. Het ogenblik waarop de vaag- en tegenstrijdigheden tijdens het gehoor werden vastgesteld kan hier evenmin iets aan af doen.

Ook het argument dat de tolk in het gehoorverslag verklaarde dat verzoekster met een accent en heel simpel *Armeens* spreekt, kan niet weerhouden worden, daar uit het administratief dossier blijkt dat het gehoor plaatsvond in het Russisch (stuk 4, gehoorverslag CGVS 14/01/2011, p. 1). Bovendien blijkt uit de verklaring van de tolkdienst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die gevoegd is bij de verweernota, dat de tolk die tijdens het gehoor d.d. 14 januari 2011 vertaalde, enkel het Russisch en het Nederlands machtig is. Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt overigens dat het gehoorverslag van het interview voor de commissaris-generaal precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weergeeft. Nergens blijkt dat er communicatieproblemen zouden geweest zijn. Verzoekster verklaarde zelfs dat zij de tolk goed begreep en de tolk stelde haar, na het vragen van verduidelijking, goed te verstaan (stuk 4, gehoorverslag CGVS 14/01/2011, p. 5). Het loutere feit dat zij vrij simpel en met een accent spreekt is dan ook niet van die aard dat zij de vaag- en tegenstrijdigheden in haar verklaringen zou kunnen opheffen. Ook het door verzoekster minimaliseren van de afgelegde verklaringen en het terugbrengen ervan tot een misverstand of een eenmalige verspreking, doet geen afbreuk aan het vaag en incoherent karakter ervan. De Raad ziet bovendien niet in op welke wijze het gebruik van een tolk zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vaag- en tegenstrijdigheden in haar verklaringen zou kunnen tenietdoen.

Waar verzoekster aangeeft dat zij wel degelijk een begin van bewijs voorlegt, namelijk een originele tijdelijke identiteitskaart van de Russische Federatie, een origineel in Grozny opgesteld medisch attest en een in België opgesteld psychologisch attest, dient te worden gewezen op hetgeen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieromtrent reeds in de bestreden beslissing had gesteld. Deze documenten kunnen de beslissing niet wijzigen aangezien de tijdelijke identiteitskaart enkel verzoeksters identiteit bewijst, het medisch attest wel aantoonde dat verzoekster met hoofdwonden in het ziekenhuis lag maar geen causaal verband legt met de aangehaalde problemen en het psychologisch attest wel vermeldt dat psychologische begeleiding van verzoekster noodzakelijk lijkt maar evenmin bewijskracht heeft voor de aangehaalde problemen.

2.2.3. Verder oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tevens terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoekster een uitkering van de Tsjetsjeense overheid ontving wegens het feit dat haar echtgenoot als spoorloos was opgegeven en dat zij hier geen bewijs van voorlegt. Het is immers niet geloofwaardig dat de Tsjetsjeense overheid financiële steun zou verlenen aan de vrouw van een door de autoriteiten gezochte rebel te meer daar verzoekster zich bij het afhalen van de financiële steun moest identificeren aan de hand van haar paspoort (stuk 4, gehoorverslag CGVS 14/01/2011, p. 17). Het verweer dat Tsjetsjenië niet zo goed georganiseerd is als België, is slechts een algemene bewering ter verschoning van het gebrek aan bewijs, die geenszins bij machte is om voormelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Wat betreft de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen inzake het document dat haar officiële vluchtelingenstatuut in Ingoesjetië vermeldt, stelt verzoekster enkel dat het te begrijpen is dat ze het document aangaande de officiële vluchtelingenstatus in Ingoesjetië thuis liet bij haar vertrek uit Tsjetsjenië, zonder *in concreto* in te gaan op de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing opgenomen bemerkingsen. De commissaris-generaal kon echter vaststellen dat verzoekster, gevraagd naar het attest betreffende de vluchtelingenstatus in Ingoesjetië, enerzijds stelde dat ze dat niet had bewaard om later op te merken dat ze niet weet wat ze met het attest deed; dat het misschien ergens thuis ligt. Door thans te stellen dat het begrijpelijk is dat ze dat stuk thuis achterliet, wijzigt verzoekster haar verklaringen hieromtrent nogmaals waardoor haar geloofwaardigheid bijkomend op de helling komt te staan. Ook al zou het begrijpelijk zijn dat ze het document thuis achterliet, verzoekster toont niet aan waarom ze tot op heden niet de mogelijkheid zou hebben dit document alsnog te verkrijgen.

2.2.4. Daarnaast steunt de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing op verzoeksters onaannemelijk vage verklaringen aangaande een aantal essentiële elementen van haar asielrelaas, die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Zo wist verzoekster niets over A., de man die in naam van haar echtgenoot ongeveer vier maal geld kwam brengen en heeft zij geen nieuws over haar echtgenoot. Ook kan verzoekster niet specificeren hoe en wanneer de twee broers van haar echtgenoot zijn omgekomen of hoe haar schoonbroer haar ontsnapping uit het ziekenhuis heeft geregeld. Het enige argument dat verzoekster aanvoert ter weerlegging van een dergelijk fundamentele onwetendheid omtrent een aantal essentiële aspecten van haar asielrelaas, met name dat zij aan A. en haar echtgenoot zo weinig mogelijk vragen stelde voor het geval ze zou opgepakt en ondervraagd worden, is dan ook onafdoende teneinde al de vastgestelde onwetendheden te verklaren. Het is immers verzoeksters gebrekkige kennis omtrent een aantal aspecten die de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas schragen. Overigens doet verzoeksters lethargische houding als het om nieuws betreffende haar echtgenoot gaat, bijkomend afbreuk aan de ernst van haar voorgehouden vrees. Aangezien verzoekster nog contact had met haar zus kon dan ook van verzoekster worden verwacht dat zij inspanningen doet teneinde meer informatie te bekomen omtrent haar echtgenoot, wiens activiteiten vooralsnog de oorzaak van haar vermeende vluchtelingenrechtelijke problemen zijn en waarvoor zij internationale bescherming zoekt. Verzoekster verklaarde zelfs dat zij bij contact met haar zus niet gevraagd heeft of er nieuws was met betrekking tot verzoeksters echtgenoot. Volgens verzoekster waren dit overbodige vragen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 14/01/2011, p. 4, 19). Een dergelijk nalaten en haar verklaringen desbetreffend wijzen op een gebrek aan interesse en doen dan ook afbreuk aan de ernst van haar voorgehouden vrees.

2.2.5. Waar verzoekster nog verwijst naar de begrippen “vluchteling” en “een redelijke vrees voor vervolging”, dient te worden opgemerkt dat zij hiermee geenszins de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing, die allen tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas hebben geleid, verklaart of weerlegt. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas is het bovendien niet relevant in welke mate het voor verzoekster al dan niet mogelijk is een beroep te doen op bescherming in haar land van herkomst. Het feit dat zij in september 1999 naar Ingoesjetië is gevlucht en aldaar tot juli 2002 is gebleven, kan evenmin de waarachtigheid van haar verklaringen omtrent de door haar aangehaalde vrees bevestigen.

2.2.6. Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat de situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Waar verzoekster aanhaalt dat zij niet geconfronteerd werd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, dient te worden

opgemerkt dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekster vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415). Gezien verzoekster voor het overige opwerpt dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt een te beperkt licht werpt op de situatie in Tsjetsjenië, blijkt dat zij wel degelijk deze informatie heeft kunnen raadplegen. Verzoekster beperkt zich tot het op algemene wijze bekritisieren van deze informatie én op te werpen dat niet gemotiveerd wordt waarom deze informatie beter zou zijn dat de informatie van Amnesty International, Human Rights Watch en US State Department, zonder *in concreto* toe te lichten waarover deze algemene informatie handelt noch aan te tonen op welke wijze deze algemene informatie de juistheid van de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan weerleggen. De loutere stelling tot slot dat er geen rekening werd gehouden met de sociale context waarin verzoekster in Tsjetsjenië leefde, zonder dit uit te werken of toe te lichten, volstaat evenmin om de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.7. Zoals hoger reeds meermaals werd benadrukt kon de commissaris-generaal, na een individueel onderzoek van verzoeksters asielaanvraag, vaststellen dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar relaas. Verzoekster heeft geen elementen aangebracht die hier een ander licht op kunnen werpen. Het is overigens het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER